

Ordet i denne Sag, bemærke, at jeg ganske maa slutte mig til, hvad Rigsdagsmændene for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) og Maribo Amts 4de District (Monrad) have udtalt.

Varfod: Jeg skal slutte mig til den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te District (F. Jespersen) med den Erklæring, at jeg med fuldkomment Overlæg stemte Ja sidste Gang for begge de 2 Endringsforslag, som dengang gik igjennem. Jeg skal derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er et Slags Sager, af hvilke flere have fundet Sted i de sidste Aar, og maafee flere fremtidigt ville finde Sted, som aldrig ere blevne afgjorte inden ved en Underret. De ville erindre, mine Herrer, at det ikke blot er Geheimeconferentsraader, Conferentsraader, Etatsraader o. s. v., men at det ogsaa er Ladefogeder, Forvaltere, Soldbetjente og Politibetjente o. s. v., som i en lang Række af Aar have troet, at de havde ikke alene Sadvanes Hævd, men ogsaa Lovs-Hævd paa at dutte Enhver, som gik i Koste, ja naar der kom en Gaardmand, Huusmand eller anden ringe Person, kunde det være, at de gjorde det med et Tillæg af „din Slynge“ eller „en paa Kjæften.“ Vedkommende duttede Person kunde da blive saa ilter, at han tog sig den ærbødige Frihed, at han sagde Du igjen. Det har imidlertid fundet Sted 3 à 4 Steder, som mig bekjendt, at den, som først duttede, ikke vilde have „Du“ igjen, men fandt dette aldeles ude af sin Orden, og derfor lagde Sag an, hvoraf Udfaldet blev, at den, som sidst duttede, maatte bøde en Mulkt af et Par Rbd. Blot for at faae det Spørgsmaal afgjort, det Spørgsmaal, om ikke den, som først dutter en Anden, er pligtig at modtage Du igjen, — jeg siger, blot for at faae dette Spørgsmaal afgjort, kunde jeg til det

Øverste blive ved at staae paa, at den Afgjorelse, som sidst fandt Sted, maa antages for at være den rigtige.

Grundtvig: Det er fremstillet heri Saalen, som om det var en ikke blot lille men en stor Ulykke, hvad der skete her forleden Dag; og da jeg ikke alene hørte til dem, som stemmede for, men ogsaa til dem, som talte for, at det skulde fee, maatte jeg jo blive meget bedrøvet, dersom jeg troede, at jeg virkelig havde været med at gjøre en saadan Ulykke. Jeg er imidlertid meget rolig; thi jeg kan synes mig, ret godt oversee Sagens Følger. Der har været, som vi jo ved denne Leilighed ere blevne mindede oftere om. — der har været for Politisager paa Landet en Appæl til Amtmanden som Dverpolitidommer, uden Hensyn til Størrelsen af Summen. Jeg har ikke hørt, at man har sagt, at denne Appæl var bleven benyttet saa ofte, sfføndt den dog sædvanlig var langt nærmere for Beboerne eller dem, som havde Sagerne, end Appellen til Dverretterne nu vil være. Og er Appellen da ikke blevet tidligere saa hyppigt anvendt, at man har Ret til at kalde det en stor Ulykke, saa seer jeg dog ikke rigtigt, hvorledes man skulde være hange for, at den nu saa hyppigt skulde anvendes, hvor den vilde fordrø flere Bekostninger og mere Uleilighed. Og paa den anden Side kan jeg ikke sffionne rettere, end at en saadan Bestemmelse om Retten til at indanke, hvilkeseomhelst Politisager til Dverretterne, at den vil alene ved sin Tilværelse bevirke baade saa megen Tillid hos Folk i Almindelighed, og megen mere Opmærksomhed og Betænksonhed, i det mindste hos nogle Underdommere, som skulde affatte Dommene, at der vil blive langt mindre Grund til at indanke en saadan Dom.